

Runy osudu

Odloučení časem,
spojeni osudem

CHRISTINA COURTENAY

Runy osudu

Copyright © 2021 Christina Courtenay

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Lenka Marie Čapková, 2023

Cover © Caroline Young, Headline, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-3607-2 (pdf)

CHRISTINA COURTENAY

Runy osudu

přeložila Lenka Marie Čapková

*Věnováno Asociaci autorů romantické
literatury, bez které bych dnes nebyla
publikovanou spisovatelkou.
Všechno nejlepší k 60. výročí!*

Kapitola první

KLEČET V BLÁTIVÉM VÝKOPU UPROSTŘED ARCHEOLOGICKÝCH vykopávek možná někdo považuje za špinavou a nudnou práci, ale Linnea Bergerová přesně tohle teď potřebovala. Rytmické škrábání lopatky o zem ji uklidňovalo, otupovalo její mysl a přinášelo jí vnitřní klid, po kterém už celé týdny toužila. A komu by vadila trocha bahna?

„Našla jsi něco, Linneo?“

Zvedla hlavu a pohlédla do vlídné tváře strýčka Larse. Ve skutečnosti to nebyl její strýc, ale dědeček její nejlepší kamarádky Sary a také šéf jejího otce. Lars a jeho rodina byli významnou součástí jejího života, co Linnea pamatovala, a tak mu prostě říkala strýčku.

„Ani ne.“ I když, upřímně, nedávala moc pozor. *Jejda!* Rychle přešla pohledem hromádku zeminy za sebou a doufala, že nepřehlédla nic zásadního. Ještě že tu není její táta, ten by jí určitě vyčinił.

„Ale ale, copak je to tady?“ Lars ukázal na světlou skvrnu, která se právě objevila v zemi před ní. Dřepl si a usmál se, vrásky kolem očí se mu prohloubily. „Kopej dál. Myslím, že tohle by mohlo stát za to.“

„Jasně.“ Linnea potlačila úšklebek. Už před časem pochopila, že z nálezů, o kterých archeologové tvrdili, že „budou stát za to“, se většinou vyklube něco nesmírně nezajímavého a nudného, třeba skleněný korálek nebo zrezivělý kousek kovu, který nepřipomínal nic než hrbolatou hrudku. Uznávala však, že na rozdíl od nich nemá tak hluboké znalosti o životě Vikingů, který na tomhle poli právě odkrývali. Larsovo nadšení ale bylo nakažlivé a ji vždycky bavilo ho při práci sledovat.

Lars a Haakon, Linnein otec, dohlíželi na archeologické vykopávky každé léto. Linneu vozili s sebou už od jejich šesti let, přestože z toho nikdy nebyla dvakrát nadšená. Brala to prostě jako nevyhnutelnou součást letních prázdnin, a protože s sebou Lars většinou míval i stejně starou Saru, alespoň si spolu po náročném dni každý den hrály. Okamžitě si padly do oka a od první chvíle z nich byly nejlepší kamarádky. Linnea teď sice během roku žila v Anglii, zatímco Sara zůstala ve Švédsku, ale stále je pojilo silné pouto.

Linnea si archeologii nikdy nezamilovala, alespoň ne její praktickou stránku. Zato jí učarovaly runy a jazyk Vikingů – staroseverština, a to do té míry, že si z ní právě dělala doktorát na univerzitě v Yorku. To si samozřejmě žádalo, aby o vikinské kultuře získala určité povědomí a zajímala se o všechno, co s Vikingy souvisí. A přesně tohle se také naučila od svých rodičů. Ale vždycky ji víc bavilo si o té době číst, než aby sama hledala doklady její existence.

To všechno se změnilo s tou nehodou...

Dál odhrabávala zeminu a Lars se k ní připojil, ze zadní kapsy vytáhl mezitím vlastní lopatku. Z tmavé hlíny se vynořovalo něco mírně zaobleného v barvě slonovinové kosti. Linnea ztěžka polkla a zaváhala. Nemohla to být... nebo snad ano? S napětím odstranila velký kus hlíny a najednou hleděla přímo do zející

oční jamky, která jí věnovala temný, truchlivý pohled. Vyskočila a vyjekla.

Lars jako by si toho ani nevšiml. „Ale podívejme se! Copak to tu máme? To vypadá na první hrob na tomhle nalezišti. Výborně! Přesně v tohle jsem doufal.“

Linnea ho neposlouchala. Tváří v tvář realitě smrti a ostatkům skutečného těla náhle přestala vnímat své okolí. Sotva zaslechla slovo „hrob“, zatočila se jí hlava. Úplně ji to v tu chvíli přemohlo. Všechno kolem se najednou rozplynulo a ona se znovu ocitla na zadním sedadle auta, které ujíždělo mnohem vyšší než povolenou rychlostí, a pak se svět zhroutil. *Kvílení pneumatik, kdy na brzdění bylo už pozdě, zlověstné skřípění do sebe narážejícího kovu, zvuk tříštícího se skla a výkřiky lidí, kteří vědí, že se nezadržitelně řítí do záhuby a tento nádech bude i jejich poslední...*

Jak by na to mohla zapomenout? Dá se něco takového vymazat z hlavy, když to jednou zažijete? Linnea zavřela oči a pokusila se zastavit příval paniky, který ji zaplavil pokaždé, když ty chvíle prožívala znovu. Nedařilo se jí to. *Dýchej, Linneo, dýchej. Pomalu nádech, zadržet a pak výdech skrz přivřená ústa.* Terapeutičiny pokyny byly jasné, ale ona to nezvládala. Mezi lopatkami jí vrazil studený pot. Ruce se jí roztřáslly, srdce lítalo v hrudním koši v šíleném tanci a plíce kdovíproč náhle nebyly dost velké na to, aby do nich nasála vzduch...

„Haló, Linneo, jsi v pořádku?“

Zamrkala a vrátila se zpátky do reality: na pole uprostřed divoké švédské přírody. Slunce jí svítilo do tváře, lehký vánek čechral vlasy a hladil ji po obličejí a strýc Lars na ni upřeně hleděl se starostlivým výrazem ve tváři. Konečně se jí podařilo popadnout tolik potřebný dech, ale srdce se stále odmítalo uklidnit. Jestli je v pořádku? Ne, není. Skutečnost, že vyvázla téměř bez zranění, zatímco Sařini rodiče ne, ji vůbec netěšila – naopak. Cítila syndrom viny přeživšího, i když byla pouhým pasažérem

a nehodu nijak nezavinila. Pokusila se soustředit na Larse, rukou si zatlačila na hrudník, jako by snad srdce mohla utišit zvenčí. *Alespoň Sara bude v pořádku, myslí na to. Dýchej!*

„Ano. Ano, to nic, díky. Jenom jsem si... rozumíš, vzpomněla. Na něj... na to...“ Kývla hlavou směrem k výkopu, ale nedokázala se přimět k tomu, aby se na to zlověstné oko znovu podívala.

„Ach, zlatíčko, moc mě to mrzí! Mohlo mě to napadnout. Pojď, půjdeme pryč. Zbledla jsi jak...“ Lars letmo pohlédl na lebku v zemi a pak rychle uhnul pohledem jinam. „Chci říct, nechceme, abys nám tu omdlela, že ne?“

„Jsem v pořádku,“ ujistila ho, ale nebránila se, když ji vytáhl z jámy a nabídl jí rámě, aby ji odvedl ke stanu s obcerstvením.

Byla mu vděčná. Cítila, že by od toho hrozivého kosterního nálezu nezvládla odejít sama. Už jenom při pomyslení na slovo kostra se zachvěla a teď se opravdu potřebovala o Larse opřít. Jeho laskavost ji doháněla k pláči, ale všechny slzy dávno vyplakala. Už neměla z čeho brát.

„Pojď, dáš si kávu a čokoládovou tyčinku. Utrpěla jsi šok. Celé je to moje chyba. Nechávám se moc unést. Chuděrko...“ Poplácával ji po ruce, našel pro ni místo u kempinkového stolu a šel sehnat kávu.

Kéž by byla silnější, tak jako on. Přece jenom to byl jeho syn a snacha, kdo při nehodě zahynuli, a jeho vnučka byla těžce raněná. Ale Lars se se svým zármutkem podle všeho vyrovnával tak, že se ponořil do práce. Navenek se jeho žal projevoval jenom množstvím nových vrásek, které se mu teď rýsovaly na čele, a občas zasmušilým, zamyšleným výrazem.

Pro Linneu to ale tak snadné nebylo. Nedokázala se od té doby soustředit na překlady zapomenutých starých textů ani na memorování syntaxe a gramatiky staroseverštiny a příbuzných jazyků. Mozek jí nefungoval tak, jak by si přála, nemohl si pomoci a stále se vracel k té hrozné ztrátě dvou předčasně

zmařených životů a nedopřál jí klidu. A její záchvaty úzkosti se zhoršovaly. Pokaždé, když v Yorku vkročila do městského provozu a uslyšela skřípání brzd nebo troubení klaksonu, začala ztěžka dýchat a tep jí raketově stoupl.

Nezvládala to a musela prostě na chvíli vypadnout. Práce na těchhle vykopávkách pro ni byla jako dar z nebes. Nebo alespoň ještě před chvílí tomu tak bylo...

Lars se vrátil s hrnkem kávy, mističkou kostkového cukru a čokoládovou tyčinkou. „Tu máš. Dej si do té kávy hodně cukru, to je na šok nejlepší, alespoň mi to tvrdili.“ Zatvářil se omluvně. „Vážně mě to mrzí, drahoušku. Jsem bezohledný starý chlap. Když pracuju, nedovolím skutečnému životu, aby mě od práce vyrušoval. Chci říct, že jsem samozřejmě stejně smutný jako ty, ale jednoduše si zakazuju na to během dne myslet. A vykopávat kostry k mojí práci patří už odjakživa.“

„Tím se netrap. Není to tvoje chyba.“ A nebyla. Nechtěl se zachovat necitlivě. Linnea se prostě musela obrnit, přestat si všechno spojovat s tím, co se stalo. Tenhle týden se jí dařilo lépe, někdy na to zapomněla i na několik hodin, ale ta hrůzostrašná prázdná oční jamka jí všechno připomněla v jasných barvách.

Pořád neměla tušení, jak z nehody vyvázla jenom s drobnými zraněními, ale jednou věcí si byla jistá: kdyby Sařin táta nejel jako obvykle příliš rychle, on i jeho žena teď mohli být naživu. Linnea na něj byla věčně naštvaná, že řídí jako šílenec. Že je nikdy neposlechne. Neopakovaly mu snad Sara a její máma stále dokola, že to jednou špatně skončí? Nikdy je ale určitě nenapadlo, že by ten konec mohl být tak strašlivý...

„Země volá Linneu!“

„Co? Aha, promiň, byla jsem myšlenkami jinde.“ Linnea své představy zapudila, přiměla je, aby zůstaly pohřbené v jejím podvědomí. Musela zapomenout. *Prostě musela*. Obzvlášť teď, když se Saře konečně dařilo lépe a brzy ji snad propustí

z nemocnice. Bude potřebovat Linneinu podporu, aby se úplně zotavila. „Co jsi to říkal?“

„Ptal jsem se, jestli tě nemám radši vypustit s detektorem kovů? Pak bys ostatním jenom ukazovala, kde mají kopat a nečekala by tě žádná nepříjemná překvapení.“

„Tak jo.“ Linnea musela uznat, že to zní líp.

„Tak šup, dopij kafe a já ti ukážu, co máš dělat.“

Vypila poslední doušek horkého nápoje, nacpala si do pusy zbytek čokolády a následovala Larse ven ze stanu směrem k hromadě náradí. Vzal detektor kovů a ukázal jí, jak se s ním zachází. „Když bude signál silný, zapíchni na to místo prozatím jednu z těchto značek.“ Podal jí sáček s plastovými kolíky.

„Dobře. Kde chceš, abych začala? Nebo patřím do nějakého týmu?“

„Ne, dneska budeš sama. Zkus to támhle na vedlejším poli, za tím keřem. Geofyzici tam ještě nebyli, takže je to nedotčené území.“

„Jasně.“ Zaváhala a potom se postavila na špičky, aby ho letmo objala. „Díky, že tady můžu být, strýčku Larsi. Jsi prostě nejlepší.“

Trochu se začervenal. „Za daných okolností to bylo to nejmenší, co jsem mohl udělat. Byl to ostatně můj syn, kdo tě málem... Každopádně jsem rád, že ti můžu pomoci, i když jenom takhle.“

Ale Linnea věděla, že by jí pomohl, ať už by potřebovala cokoliv. Byl už prostě takový. Když se doslechl, že se letní projekt jejího otce odkládá, neváhal a hned jí nabídl místo na vlastních vykopávkách a umožnil jí tak od všeho utéct ve chvíli, kdy to nejvíc potřebovala. A jí to pomáhalo. Alespoň do chvíle, než se objevily... lebky. Otrásla se.

Když vyrážela na pole, myslela na to, jak velké má štěstí, že Larse má.

Linnea se pustila do práce na druhé straně keře, systematicky skenovala zem detektorem. Ten občas zapípal a upozornil na něco zajímavého. Aniž by se nad tím příliš zamýšlela, místo vždy označila a pokračovala dál. Při chůzi se snažila stočit své myšlenky veselejším směrem – ke krásnému ptačímu zpěvu, který se ozýval všude kolem, vánku, který ji zlehka laskal po tváři, nádherné vůni rašících listů a květin. Byl tam klid, to nemohla popřít a její terapeutka měla pravdu: bylo na čase, aby si znovu začala užívat života.

„Tím má na mysli, že potřebuješ chlapa,“ okomentovala to Sara, když jí Linnea vyprávěla, co jí terapeutka radí. Sara byla sama šťastně zadaná a podle všeho se domnívala, že mít přítele je recept na všechny problémy. Linnea si tím ale tak jistá nebyla.

„Ne, myslím, že se mi snažila říct, že fňukáním tvou mámu a tátu zpátky nevrátím. Že když se budu trápit, nikomu tím nepomůžu, a už vůbec ne sobě. Kromě toho se teď na rande se mnou zrovna fronty nestojí.“

Což nebyla tak úplně pravda. Měla nějaké nabídky od ostatních doktorandů a chlapů, co ji balili v hospodě nebo v klubu, ale neměla o ně zájem. Toužila jenom po jediném muži: po svém školiteli Danielovi. Byl o deset let starší a Linnea se do něj zakoukala hned, jak se poprvé potkali. Byli pro sebe jako stvoření, oba se zajímali o staroseverštinu, historii a akademické bádání. A taky neuškodilo, že byl vysoký, tmavovlasý a pohledný. Takové klišé... Jenže Sara s ní nesouhlasila.

„Je do toho moc zapálený. Typický šprt,“ zněl její verdikt, když ho jednou jedinkrát potkala.

„To není pravda! Radši budu s ním než s nějakým ragbistou, co je samý sval a žádný mozek,“ bránila Linnea vášnivě svůj idol. A nebyla jediná, kdo si Daniela všiml, zdálo se, že se kolem něj

stále zdržuje hlouček okouzlených studentek. „Ale to je stejně všechno jenom teoretická debata. Vůbec si mě nevšímá, vnímá mě jen jako někoho, kdo za něj udělá kus výzkumu a postará se mu o archiv.“ Ne, že by jí vadilo mu pomáhat. Byla to skvělá záminka, proč s ním trávit čas.

Zapípal jí mobil a ona se zastavila v půlce pole, aby ho vylovila z kapsy. My o vlku...

Ahoj Linneo, nemáš už těch archeologických ptákovin dost? Všem nám tady na katedře chybíš, hlavně mně ☺ D x

Bylo to zvláštní, ale když Danielovi řekla, že si bere volno na cestu do Švédska, jako by si najednou uvědomil, že o ni přijde, a nemohl se s tím smířit. Psal jí od chvíle, kdy přijela, a tón jeho zpráv byl čím dál vřelejší. Při čtení té dnešní se dokonce začervenala. Byl tam smajlík a to *x* snad mělo znamenat polibek? Linnea zírala na displej a srdce jí teď v hrudi bušilo úplně z jiného důvodu.

Co by mu měla odpovědět?

„K čertu s tím, co na tom záleží?“ zamumlala a rychle ťukala do telefonu. Nejspíš si jeho narůstající zájem stejně jenom namlouvala.

Ještě ne, i když mi taky všichni chybíte. Ale ten klid na venkově mi dělá dobře a začíná se mi tu líbit. Brzo budu zpátky. Isem si jistá, že seženeš někoho jiného, kdo za tebe vyřídí papírování ☺ L x

Přidala mrkajícího smajlíka, aby naznačila, že žertuje, ačkoli v ní začal vrtat červík pochybnosti. Proč se o ni najednou tak zajímal? Potřeboval ji jenom jako neplacenou asistentku, nebo mu vážně chyběla? Ale jestli chtěl holku pro všechno, ten polibek na konci zprávy nebyl snad nutný, ne? Navíc měl spoustu jiných studentů, kluků i holek, kteří mu mohli se vším pomoci.

Odpověď přišla téměř okamžitě.

Nikdo není tak dobrý jako ty! Nezůstávej tam příliš dlouho, myslím to vážně! D xx

Linneu nenapadlo, co na to napsat, takže prostě dál pokračovala v práci, zatímco snila o Danielově krásné tajuplné tváři. Neobdivovala ale jenom jeho vzhled. Ve svém oboru byl kapacitou a respektovaným profesorem, jedním z nejmladších na univerzitě. Vedli spolu bouřlivé diskuze o staroseverských dialektech a už jenom to, že měla někoho, s kým si mohla o takhle nezvyklých záležitostech popovídat, bylo úžasné. Byli spolu na stejné vlně, hodili se k sobě. Že by si to konečně uvědomil?

Když se dopracovala do třetího rohu pole, už měla mnohem veselejší náladu a začala uvažovat o svých plánech do budoucna. Vtom ale detektor najednou zešlel a vrátil ji tak zpátky do přítomnosti. Pípal tak silně, až se zdálo, že mu ani nestačí měřicí stupnice. Upřeně na přístroj hleděla a několikrát s ním přejela přes to stejné místo.

„Moment! Co jsi to objevil?“

Věděla, že by měla místo jednoduše označit plastovou značkou a jít dál, ale teď byla vážně hrozně zvědavá. Něco na naléhavosti toho přístroje v ní vzbudilo nadšení a ona se bez přemýšlení sklonila k zemi, aby koncem značky seškrábala půdu. Vrstvu za vrstvou ji začala odhrabávat a zároveň střídavě přejížděla přes místo detektorem. Ten na ni pokaždé prakticky zaječel. „No jo, no jo, uklidni se,“ zašeptala. Asi tak třicet centimetrů pod povrchem zahlédla něco, co se matně lesklo. „Aha! Mám tě.“

Všechny myšlenky na správný postup při vykopávkách, které jí táta po celé roky vtloukal do hlavy, byly rázem ty tam. Zapomněla na kontext, vrstvy i záznam okolí každého nálezů, který se pořizoval, aby bylo možné správně určit jeho stáří. Ten blýskající se předmět ji volal a ona odhazovala půdu, co nejrychleji to šlo. Teprve když v rukou držela překrásnou stříbrnou brož, uvědomila si, co provedla.

„A do prčic!“ Lars ji přetrhne.

Zhluboka se nadechla.

Teď už s tím beztak nic nenadělá, takže než svůj nález odnese Larsovi, může si ho alespoň nejdřív v klidu prohlédnout. Tričkem z něj setřela hlínu a jedním prstem obkroužila jeho zdobení a všimla si přitom mimořádně zdařilých kudrlinek a detailů. Brož byla sice zašpiněná, ale i tak rozeznala zvířecí hlavy vyvedené ve zlatém filigránu s mezírkou mezi jejich do široka rozevřenými tlamami. Když brož obrátila, objevila na jejím povrchu vyrytý runový nápis. „No tedy, ty jsi rozhodně vikinská. Páni!“ Byl to fantastický nález, Lars bude mít obrovskou radost. Tedy kromě celé té záležitosti se záznamem okolí nálezu, ale to jí snad odpustí...

Jakmile očistila hlínu, nápis šel přečíst stejně snadno, jako kdyby ho právě někdo vyryl. A protože byla odbornice na různé runové abecedy, neměla Linnea problém si ho přečíst.

„*Með blóð skaltu ferðast,*“ zašeptala. „S obětí se vydáš na cestu?“ Nebo... ne, píše se tam *blóð* ne *blót*, takže spíš s „krví“ než „obětí“. Co to znamená? Zamračila se a prstem přejela přes dlouhý špendlík až na jeho špičku a mimoděk zkusila, jak je ostrý. „Au!“ Zatraceně, měla by být opatrnější. Na kůži se jí objevila kapka krve. Obtočila si kolem prstu kousek trička. Naštěstí bylo černé, jinak by z něj ty skvrny nikdy nedostala.

„*Með blóð skaltu ferðast,*“ zopakovala a dumala nad tím, co ta fráze znamená. „Kam, že se vydáš?“ Ale v následující chvíli ji zasáhla závrať. Převalila se přes ni jako malá vlna tsunami, až Linnea zavrávala. Vykřikla a držela se brože, jako by se o ni snad mohla zapřít, aby nespadla, jenže vtom se celý svět naklonil na svojí ose a všechno se s ní začalo nekontrolovatelně točit. Zvedl se jí žaludek a ona zalapala po dechu. Předklonila se, aby se opřela o hromádku čerstvě vykopané hlíny.

„Co se to sakra...? Ááááááá!“

Hlavu a uši jí zaplnil šílený rámus, jako by na ni zároveň křičel a syčel obrovský dav lidí, a točení ještě zesílilo. Nahlas zasténala, vyděšená z toho, co se to děje a proč. Z krve to být

nemohlo, nikdy se jí nebála a květnové slunce určitě nemělo takovou sílu, aby dostala úžeh, nebo ano? Ale bylo jí tak zle...

Přesně v tu chvíli, kdy si byla jistá, že se příšerně pozvrací, nevolnost ustoupila a všechno pohltila tma.

OCITNOUT SE NA ZEMI UPROSTŘED HORDY VIKINGŮ, TO SE jednomu nepoštěstí každý den. No, možná nešlo o celou hordou, ale rozhodně jich muselo být přes půl tuctu.

Linnea neměla nejmenší tušení, jak se sem dostala, ale když ze země vzhlížela ke skupince mužů, kteří ji pozorovali, připadala si úplně malinká a zranitelná. Předpokládala, že musí jít o účastníky nějaké historické rekonstrukce. Rozhodně ale brali svoje role vážně, všichni se tvářili stejně divoce a hrozivě. Když jeden z nich vykročil směrem k ní, instinktivně se posunula dozadu a mávla rukou, aby ho odehnala.

„Hej, klídek! Nemám zájem hrát s váma ty vaše hry na válčičku. Najděte si na to někoho jiného.“

Musela připustit, že vypadají autenticky. Byli oděni do kvalitních dobových kostýmů, místy věrohodně ušpiněných, a ověšení lesknoucími se zbraněmi: noži, sekerami s dlouhou rukojetí, luky s šípy, a jeden z nich měl dokonce i meč. A to byl... mrtvý srnec, co dva z nich nesli zavěšeného na větvi? *Fuj*. Nejspíš si hrají na skupinku lovců. Ten, co se k ní přiblížil – blondák s očima modrýma jako zamrzlá vodní laguna – na ni začal něco křičet jazykem, který připomínal zvláštní islandský dialekt. Linnea ho ale neposlouchala, protože si najednou vzpomněla, co dělala předtím, než omdlela.

„Ano!“

V ruce stále třímala překrásnou kruhovou brož z čistého stříbra, zdobenou komplikovanými zvířecími motivy. Brož byla velká a těžká, po obvodu měřila alespoň osm centimetrů a trčel z ní pěkně dlouhý, ostrý špendlík, určený k zapínání pláště. Byl opravdu ostrý, právě si vzpomněla, že se o něj píchla do prstu, když zkoušela jeho špičku. Na kůži jí zasychala kapka krve, která toho byla důkazem.

„Bezvadný!“ sykla. O takovém nálezu si mohla většina archeologů nechat jenom zdát, a ona přitom byla pouze pomocnice, co si hrála s jedním detektorem kovů. Měla takovou kliku!

Vyprskla smíchy, ale ten blondatý muž pořád cosi křičel, a když k němu Linnea zvedla hlavu, smích ji přešel. Mluvila plynně jak staroseversky, tak islandsky, oba jazyky se naučila během svého studia, a tak nemohla přeslechnout výraz pro „zloděje“, který už asi třikrát zopakoval. Překvapilo ji, kolik toho uměl. Většina účastníků rekonstrukcí se naučila jenom pár frází jako pozdravy nebo běžné rozkazy k útoku, aby je mohli použít v sehraných bitvách. A nikdo si nebyl úplně jistý, jak se mají správně vyslovovat. Všichni to jenom tipovali. To by pravděpodobně vysvětlovalo jeho přízvuk. Tak či tak, pořád se jí motala hlava a bylo jí nějak špatně od žaludku a rozhodně neměla náladu, aby ji někdo stavěl do latě. Nic neukradla. Nevidí ten člověk snad, že sedí hned vedle výkopu?

„Ale ticho buď,“ zabručela. „Jenom mi závidíš.“ Když nepřestával mluvit, hlasitěji dodala: „*pegi þú!*“, tedy staroseversky „sklapni“. Vsadila by se, že nečekal, že bude tenhle jazyk umět.

Zabralo to. Zarazil se uprostřed věty, takže těm slovům očividně také rozuměl. Zvláštní.

Vlastně ztichla celá skupinka a všichni jako jeden muž zdrželi dech a těkali pohledem mezi Linneou a tím ukřičeným mužem. Cože, všichni jí rozuměli? Jak je to možné? Překvapeně na ně zamrkala, ale ze světle modrých očí toho muže teď byly

jenom dvě škvírky. Se vzteklým zasyčením jí vytrhl brož z ruky a ve stejném jazyce vyštěkl rozkaz. „Seberte ji!“

„Hej, vrať mi to! Já to našla!“ Linnea se zprudka postavila, i když hrozilo, že ji ta motolice srazí zase k zemi. Ale než stihla udělat jediný krok, ruce jí sevřely silné paže a téměř ji zvedly do vzduchu.

„No, co to...? Pusťte mě, vy hajzlové!“ Kopala a křičela a snažila se vysvobodit, ale marně. Tihle falešní válečníci byli samý sval, nejspíš každý den zobali steroidy, a drželi ji pevně jako ve svěráku.

Muž napravo od ní utrousil: „*pegi bú?*“ a uchechtl se. Linnea pochopila, že mu připadalo nesmírně zábavné, že tohle řekla jejich vůdci. Jí ale na její situaci nepřišlo zábavného zhola nic. Kam ji to vůbec táhnou?

Rozhlédla se, aby zjistila, do kterého stanu asi míří. Nahlásí ji vedoucímu výkopu? To ať si klidně zkusí, protože strýc Lars by nikdy neuvěřil, že kradla. Zaručil by se za ni. Kromě toho to byl on, kdo ji vybědl, aby si zkusila práci s detektorem.

Ale brzy si všimla, že se bude muset vypořádat s úplně jiným problémem: všechny stany byly pryč. Do jednoho.

Co se to krucinál děje?

Vykopávky měly pokračovat po celé léto, co se tedy stalo? Tým archeologů byl taky ten tam a široko daleko nebyl vidět jediný výkop. Linneu zachvátila panika. Jak dlouho byla mimo? Mohla se mezitím nějak přemístit pryč z místa výkopu? Není divu, že si blondák a jeho kamarádi myslí, že prchá s pokladem.

„Moment. *Počkejte!* Můžu to vysvětlit...“ zaprotestovala a zatahala za paže, které ji svíraly. „No tak! Přece si vážně nemyslíte, že bych utekla s fakt obrovskou vikinskou broží? Co bych s ní asi tak dělala? Hele, když mě vezmete zpátky na stanoviště, vyřeším to s naším vedoucím. Je to můj strýc, teda tak trochu a –“

Ale velitel se prudce otočil a nakráčel až k ní, zastavil se jí téměř u obličeje. „Buď zticha,“ řekl staroseversky a rozezleně přitom odsekával slova, „nebo by ses nemusela dožít večera.“

Linnea zůstala stát s otevřenou pusou a musela si vzpomenout, že by ji měla zase zavřít. Měla by se bát, ale na to byla příliš naštvaná. „Tak vy mi vyhrožujete?“ Taková drzost, co si to ten chlap dovoluje? Nejsou ve středověku.

Ale když se vrátil do čela skupiny, aniž by jí odpověděl, zahlédla v dálce, kam směřují, a zalapala po dechu. Měli namířeno ke shluku budov, největší z nich byl obrovský dlouhý dům ve vikinském stylu.

A Linnea si byla naprosto jistá, že nikde poblíž vykopávek žádné podobné budovy nestály. Takže kde to sakra je?

Některé dny jsou takové, že litujete, že jste vůbec vstali, a jindy se zase nemůžete dočkat, až vyskočíte z postele. Po noci strávené na nechutné, zblešené slaměné matraci v temné dřevěné chýši patřil Linnein den každopádně mezi ty druhé, ač ani jedna varianta nebyla příliš lákavá. A ne snad, že by mohla někam odejít.

Zamkli ji tam.

Netušila, jestli v té chýši skutečně nějaké breberky jsou, ale její představitivost jí je zajistila, a teď ji svédilo celé tělo. Matrace byla tvrdá a nepohodlná, při každém pohybu šustila a Linneu by vůbec nepřekvapilo, kdyby se hemžila nejrůznější havětí. Moc nepomohlo, že na přikrytí dostala jenom kousavou vlněnou deku, ale neměla na výběr, a noci byly touhle roční dobou ještě chladné. Teď si deku držela omotanou kolem sebe, ale stejně se otrásla, částečně odporem a také proto, že byla promrzlá na kost.

A vyděšená. K smrti vyděšená.

Byla tu zavřená už od svého příchodu do falešné vikinské osady předchozího dne. Zprvu dírami u střechy pronikalo trochu

světla, ale když padla noc, nikdo jí nepřišel dát žádné světlo a nechali ji v úplné tmě. Dokud ještě bylo vidět, snažila se dostat ven, dokonce vylezla i na trámy krovu. Vyšplhala po starých římsách nahoru, ale ty díry – snad to byly průduchy? – byly příliš malé na to, aby se jimi protáhla, a dveře zůstávaly zamčené. Svým snažením si vysloužila jenom pár třísek a odřené koleno.

Zatím jí dali jenom jedno jídlo a vodu. Přinesli jí nějakou kaši, alespoň se domnívala, že to má být kaše, ale chutnala spíš jako špatně rozmíchané lepidlo na tapety a nebyla ničím doslazovaná – nenašla v ní ani malinu nebo jahodu, které by tomu pokrmu dodaly trochu chuti. Tihle lidé očividně usilovali o autentický zážitek, ale Linnea by mnohem víc ocenila kousek chleba.

Potlačila zoufalý a vzteklý vzlyk a asi po sto padesáté šla zkusit dveře. Stále byly zamčené. Aby si ulevila, kopla do té zpropadené matrace, která beztak za všechno mohla. I když bylo v chýši temno, viděla, jak se z matrace zvedl obláček prachu a celou ji zahalil. Podráždilo ji to ke kašli, což ji vytočilo ještě víc.

„Tohle si nemůžou dovolovat! Parchanti!“ Někoho věznit musí být přece nelegální.

Skutečně bylo nutné, aby ji takhle zavírali? Předpokládala, že je to jenom do chvíle, než přijede policie a než ji nahlásí za údajnou krádež, ale hodiny plynuly a nic se nedělo. Kdyby jí tak jenom dali šanci vysvětlit, že brož vůbec nekradla, ale nikdo si s ní promluvit nepřišel.

Místo toho to vypadalo, že ji unesli. Proč? A co to bylo za lidi? Nějaká šílená sekta, co žila na venkově „zeleným“ životem? Slyšela o amiších v Americe, kteří žili staromódním způsobem života, nepoužívali vymoženky moderní doby a mluvili starým dialektem němčiny, ale neměla pocit, že by něco takového existovalo i ve Švédsku. Nemohla přijít na žádné vysvětlení.

„Banda bláznů,“ zabručela, zívla a z čiré frustrace začala pochodovat sem a tam. Vlastně prakticky nespala a byla jako na

trní, protože nevěděla, co s ní mají v úmyslu. A když už téměř odpadla, začali v dálce výt nějací psi. Znělo to úplně jako smečka vlků, tak přízračně, až jí z toho běhal mráz po zádech. Ale vlci vyhynuli nejméně před sto lety, takže ti to být nemohli. Možná huskyové? Kdo ví.

Nejhorší ze všeho bylo, že netušila, jak se tady ocitla. Ne tady v tom vikinském skanzenu, sem zcela očividně došli pěšky, ale na místě, kde se včera vzbudila. Jak se dostala tak daleko od výkopu strýce Larse? Pracovala hned na vedlejším poli, pamatovala si, že hrabala v hlíně, aby vysvobodila stříbrnou brož z její skrýše. Samozřejmě že na ni neměla sahat, dokud jeden z archeologů nezaznamená přesné místo nálezů, ale nechala se unést svým nadšením. A pak se píchla do prstu o ten špendlík.

Potom si vybavovala, že cítila, jako by se po hlavě propadala do nicoty, a potom se vzbudila někde jinde, kolem samí Vikingové. Zavrtěla hlavou. Ne, *falešní* Vikingové. Ale co s ní měli v plánu a proč si prostě tu brož nevzali, když byla v bezvědomí? Nedávalo to smysl.

Pociťovala příliš silnou úzkost na to, aby mohla klidně sedět, takže dál pochodovala po tvrdé zemi v chýši a náhle si uvědomila, že jí prst pulzuje bolestí. Když si ho prohlédla, zjistila, že jí špička prstu otekla. „Jeden by si myslel, že jsem se ze *Sněhurky* mohla trochu poučit,“ zamumlala, „třeba, že *není* dobrý nápad píchnout se o ostrý předmět. Jsem to ale blbec...“ Ale jak mohla tušit, že to bude tak nebezpečné? Ta zatracená věc tam ležela pohřbená alespoň tisíc let, měla být tupá.

Co když měla otravu krve, protože se jí do rány dostala špína a zanítila se? To by vysvětlovalo, proč ztratila vědomí, ale v tom případě už by teď měla být mrtvá. Vytáhla si rukáv a zkontrolovala si paži. Někde se dočetla, že když dostanete sepsi, projeví se to černými čarami, co se vám rozlezou po paži nebo po noze anebo kdekoliv, kde jste se zranili, směrem k srdci. Nebo to byly červené skvrny? Ruku měla každopádně stejně bledou

jako obvykle, neviděla na ní nic zvláštního. Ne, byla to pitomost, otrava krve s infekcí by se neprojevila tak rychle.

V břicho jí hlasitě zakručelo a jako na zavolanou se rozlétlý dveře. Snad to znamená, že dostane něco k snědku, ale pro jistotu ustoupila k zadní stěně chýše. Svým únoscům ani trochu nevěřila.

Místo toho, aby jí někdo přinesl jídlo, dovnitř vešel ten blondatý muž, o kterém včera usoudila, že je jejich velitel, a popadl ji za paži. „Pojď se mnou. Chce tě vidět jarl Thure. Rozumíš mi?“

Linnea zamrkala. Pořád mluvil tou divnou verzí islandštiny, ta slova byla zřetelně staroseverská. Používal gramatiku a syntax, které byly bez pochyby mnohem starší než v moderním jazyce. Vlastně naprosto odpovídaly staroseverštině. Byl to také nějaký student skandinávských jazyků a historické rekonstrukce měl jako koníček? Nebo šlo o sektu či něco podobného, co se snaží obnovit starý jazyk a zároveň napodobuje i tehdejší životní podmínky? Tohle byla jediná vysvětlení, která ji napadla.

No tak dobře. Pokud si přeje hrát tuhle hru, tak bude prozatím spolupracovat jenom proto, aby mu ukázala, že ji neoklame. „Ano, rozumím,“ odpověděla a snažila se o co nejlepší staroseverský přízvuk. Podle všeho nebyl dost dobrý, protože se zamračil. Tak nebyla zvyklá tím jazykem mluvit, staré texty pouze studovala.

„Odkud jsi? Mluvíš divně,“ poznamenal, ale nezdálo se, že by toužil slyšet odpověď, protože ji vytáhl ven z chýše a rázoval si to s ní k dlouhému domu.

Linnea musela popobíhat, aby mu stačila. Když na ni dýchl chladný ranní vzduch, sevřela v ruce příkrývku, aby si ji podržela pevně kolem ramen. Při svojí výšce kolem sto sedmdesáti centimetrů nebyla malá, ale on musel mít dobře přes metr osmdesát a kopec, na jehož vrcholku stála působivá síň s dvoukřídlými dveřmi, vyběhl raz dva. Na chvíli zapomněla, v jak překerní situaci se to ocitla, a jenom udiveně hleděla na tu ohromnou

budovu. Musela mít alespoň třicet metrů na délku a možná pět nebo šest metrů na šířku, stěny byly ze dřeva a šikmou střechu pokrývaly dřevěné tašky. Byly to „šindele“, jak jim říkal její táta, když jí jednou dlouhý dům popisoval? Snad.

Z díry u vrcholu nejbližšího střešního štítu dýmal kouř, jeho lenivé obláčky odnášel vánek a ty se pak pomalu rozpadaly. Oba štíty zdobily vyřezávané koncovky stejně jako malou stříšku nad vchodem, který byl umístěn u jednoho konce delší strany domu. Trochu vyčníval ven, jako vestavěná veranda. Kdo tohle postavil, navíc tak blízko k archeologickému stanovišti? Proč se o tom strýc Lars nezmínil? Určitě by se chtěl projektu takové stavby zúčastnit, byl posedlý vším, co nějak souviselo s Vikingy. Nebo byli tihle lidé náboženští fanatici, co mezi sebe normální Švédy nepouštěli?

„Dovnitř.“ Blondák ji postrčil dveřmi dovnitř, kde Linneu pohltil kouř vonící dřevem. Zakašlala a promnula si oči, které se jí okamžitě zalily slzami. Nejdřív vstoupili do chodby. Po pravé straně se nacházel nějaký skladovací prostor, zahlédla v něm na zemi, policích i stolech ležet sudy, pytle a jiné nádoby, ale potom zabočili vlevo, do místnosti, která byla zřejmě tou hlavní. Velká prostorná síň jako by se dělila na tři části, protože po celé její délce stály dvě řady robustních sloupů, na kterých spočívaly střešní trámy. Vnitřní stěny byly sbité ze svislých fošen, ale místo podlahy tu byla jenom udusaná půda stejně jako v chýši, ve které strávila noc.

Na konci prostřední části domu stálo velké vyvýšené kamenné ohniště. Po jeho straně visel ze střešního trámu kotlík zavěšený na železném řetězu s hákem. Na zemi vedle ohniště stál čerstvě naplněný koš s polínky. Ke stropu stoupal kouř a Linnea teď viděla, že na obou koncích střechy se nachází otvor, kterým mohl kouř unikat ven. Ale hodně se ho nejdřív drželo uvnitř, visel tu jako nějaký zlý jedovatý opar, který prostupoval všechno v místnosti.

Nebyli tu jenom válečníci v kostýmech, ale i ženy a děti. V první chvíli ji to uklidnilo, ale pak si všimla, jak ji jedna z žen probodává pohledem. To tady byli všichni do svých rolí tak zapálení? Co takhle trocha sesterské solidarity? Všechny ženy byly něčím zaměstnané, vařily, šily nebo se staraly o děti, a byl to tak všední výjev, až to Linneu zarazilo. Nic tady nepůsobilo uměle nebo jako by rekonstruovali minulost. Jako by tohle *byla* minulost.

Páni, jsou fakt dobří!

Většina lidí seděla na lavicích, nebo spíš nízkých stupíncích podél zdi. Stupínky byly poměrně široké a zaházené kožešinami a polštáři, a díky tomu ideálně sloužily jak na sezení, tak nejspíš i na spaní. Několik dětí je také využívalo jako závodní dráhu, než po nich vystřelila ženská ruka a zastavila je tak, že je chytila zezadu za jejich volné tuniky. „Stačilo!“ zasyčela, ale chlapci se jenom vysmekli z jejího sevření a vyběhli ven, aby tam pokračovali ve hře. Pištěli u toho smíchy. Podél jedné zdi stály vyrovnané všelijaké nádoby na vaření a keramické skladovací dózy, koše a soudky, na zemi mezi nimi klečela unaveně vyhlížející dívka, která mlela mouku na kamenném žernovu. Vypadalo to jako nesmírně těžká práce, žernov byl ohromný.

Než měla čas se ještě více porozhlédnout, Linneu násilím postrčili k muži sedícímu ve vyřezávaném dřevěném křesle, které stálo nahoře na zvýšeném stupni na jednom konci dlouhé místnosti. Působil díky tomu jako král na trůně, i když tohle nebyl žádný hrad. Za mužem visely barevné závěsy s vyobrazeními lidských postav a zvířat, ale Linnea nedostala příležitost si je prostudovat. Muž se tvářil velice nespokojeně a tenhle výraz už musel mít trvale vepsaný do tváře, protože se mu po obou stranách úst i kolem očí rýsovaly hluboké vrásky. I když bylo záhadou, proč je tak rozladěný, protože tady očividně velel.

„Tady jsi! Dal sis na čas,“ zabručel.

Jeho oblečení muselo být mnohem dražší než oděv všech ostatních, protože horní část jeho svrchní tuniky lemovaly zářivě červené saténové panely a byla zdobená jemným prýmkem s vetkanou zlatou a stříbrnou nití. Přes jedno rameno měl také přehozený plášť s kožešinovým límcem. Norek, nebo snad dokonce hranostaj? Každopádně něco chlupatého. Prsty měl obsypané spoustou prstenů, zlatých i stříbrných, a ruce ověšené množstvím náramků, které se třpytily ve světle ohně. Jeho zbraně byly propracovanější než ty, které Linnea zahlédla u svých únosců, včetně meče s bohatě zdobeným jílcem a sekery vykládané stříbrným vzorem opřených o křeslo. Kolem pasu měl opasek s lesklou přezkou. Nákončí opasku, které volně viselo dolů, bylo vyvedeno ve stejně lesklém zdobném kování do tvaru nějaké zvířecí hlavy. Ale co ji teprve rozohnilo, byla skutečnost, že svůj plášť měl na pravém rameni sepjatý její broží. *Ten parchant!*

„Měl jsem práci, ale zde je ta žena, kterou jsem našel, bratře.“ Blondatý muž se zastavil před Thurem, pokud tedy tohle skutečně byl ten takzvaný jarl nebo náčelník, o kterém předtím mluvil. „Přemýšlím, že bych ji vzal do Miklagarðru, abych ji tam prodal. S takovými vlasy bych za ni mohl utržit lepší cenu než v Birce.“

„A kdo tvrdí, že ti patří, Hrafne? Našla se na mém území a s mou broží. Jsem přesvědčen, že mi to dává právo ji potrestat. A potom bych si ji třeba rád nechal...“ Thure se usmál, ale nebyl to pěkný úsměv. Oči se mu zvláště leskly, když si Linneu prohlížel. Pohledem přelétl její obličej a pak o něco déle setrval na jejím těle. Musela se přemoct, aby se neotrásla. V jeho pohledu bylo něco tak primitivního a divošského, že pocítila potřebu ustoupit vzad. Přiměla se stát nehnutě.

„Ne, našel jsem ji já a za hranicemi tvého území. Já si ji nárokoval.“ Blondatý muž nebo Hrafn, jak se zřejmě jmenoval, si dál trval na svém. „Pokud mám zaplatit nějakou kompenzaci, zaplatím ji. Svou brož máš zpátky, ale svůj nárok samozřejmě můžeš vznést na příštím *þingu*, pokud chceš.“

Linnea věděla, že *ping* byl ve vikinských dobách primitivní soudní dvůr, a ohromilo ji, že tihle lidé by dokonce byli ochotní tady jeden sehrát.

Thurovi se tenhle návrh podle všeho ani trochu nezamlouval, zato ostatní muži, kteří stáli nebo seděli v půlkruhu kolem něj, Hrafnově návrhu souhlasně přikyvovali.

„No dobře,“ procedil mezi zuby. „Dlužíš mi polovinu její ceny. A nepokoušej se mě podvést. Pohlídám si, kolik za ni dostaneš.“

Linnea začínala uvažovat o tom, jestli to celé není nějaká bizarní noční můra. V první řadě brali tihle lidé svou hru příliš vážně. Vymýšleli si všechno za pochodu, nebo to nacvičovali předem? Ale za jakým účelem? Nebylo tu žádné publikum. A za druhé, jak to, že všichni mluví touhle variantou staroseverštiny? Protože nebylo pochyb o tom, že to *je* staroseverština, čím víc je poslouchala, tím víc si tím byla jistá. A navzdory mnoha letům studia uměli staroseversky lépe než ona. Zněli tak přirozeně, jako by tímhle jazykem mluvili už od mala. To přece nemohlo být možné. Nikdo tak dnes nemluvil. *Nikdo!*

Ale to teď nebylo důležité, Linnea měla konečně šanci vysvětlit svou situaci a musela se jí chopit oběma rukama a vypadnout odtud. „Promiňte.“ Odkáslala si. „Chtěla bych co nejdůrazněji protestovat. Nic jsem neukradla. Brož jsem našla v zemi, když jsem používala...“ Nenapadlo ji, jak by se proboha řekl „detektor kovů“ v jazyce, který se používal tisíc let před tím, než byly takové přístroje vynalezeny. „No... věc a neměla jsem v úmyslu si ji nechat. Proč bych to dělala?“

Po téhle větě všichni zařičeli smíchy. Dokonce i nevrlému Thurovi cukl jeden koutek do úsměvu. „No vážně, proč?“ Nahlas se zachechtal, ale vzápětí se zase proměnil v mrzouta. „Odkud jsi? Co tu pohledáváš?“

„Jsem z Anglie, Norðimbralandu, abych to řekla přesně,“ odpověděla mu Linnea s nechutí, v současnosti žila v zemi,

kteřou Vikingové znali jako Northumbrijské království. „Ale narodila jsem se tady v Svíaríki,“ dodala pro objasnění. Ne, že by mu do toho něco bylo. „A můj otec původně pochází, ech... z Hordalandu.“ Použila staroseverské slovo pro tu část Norska, kde se narodil její táta, protože tehdy v dobách Vikingů nebylo Norsko ještě sjednocené. Tihle lidé byli na historii nepochybně pedanti. Chtěla jim ukázat, že to zvládne také.

Thure se na ni upřeně zahleděl. „Co děláš tak daleko od domova?“

„Byla jsem na návštěvě u svého... ehm, strýce.“

„Hm. A kde je tvůj strýc teď?“

„Nedaleko.“ Alespoň doufala, že to tak je, ale už si nemohla být ničím jistá. Ve skutečnosti byla tak vzteklá, že by nejradši začala řvát. Zmítal jí strach a úzkost a měla z toho všeho vážně špatný pocit, ale instinktivně tušila, že bude lepší, když svůj strach nedá najevo. *Soustřed se na ten vztek*. Tihle sektáři, nebo co jsou zač, nejsou normální, ale možná že by se s nimi dalo domluvit. „Udělalo se mi špatně a omdlela jsem, potom jsem se vzbudila, tenhle...“ nedokázala si vybavit žádné staroseverské slovo pro surovce a prostě ukázala na Hrafna, „tenhle muž na mě křičel. A teď mě, prosím, nechte jít. Cestu zpátky najdu sama, děkuji pěkně. Už mám těchhle her dost. Ve vaší smradlavé chýši bych už nechtěla strávit ani jedinou noc. Pěkně se o své hosty staráte.“

Hrafn na ni vrhl zvláštní pohled, potom zavrtěl hlavou a obrátil se zpět k Thurovi, jako by vůbec nic neřekla. „Dám ti čtvrtinu její ceny, ani o kousek stříbra navíc. Pokud mi nedůvěřuješ, můžeš na její prodej osobně dohlédnout. Lodě jsou téměř připraveny. Vyplouváme pozítří.“ Krátce mu pokynul a rukou teď sevřel Linneino zápěstí a táhl ji za sebou, zatímco z dlouhého domu odcházel pryč.

Byli venku dřív, než stihla něco namítnout, ale teď už toho měla tak akorát dost.

„Hej! Copak tady nikdo neposlouchá? Já nejsem tvůj majetek. Jsem svobodná žena a odcházím. Nemůžeš mě tady držet proti mé vůli. Slyšíš?“ Hlas jí přeskočil o oktávu výš a snažila se vyprostit z jeho sevření.

Náhle se zastavil a ona do něj vrazila a nechtěně tak vdechla velkou dávku jeho vůně. Nevoněl špatně – neucítila žádný nepříjemný tělesný pach ani přehnanou dávku kolínské, jenom lehkou vůni vlny a spoustu kouře z páleného dřeva, což bylo tady venku nějak snesitelnější.

„Myslím, že každý muž, žena i dítě tady tě slyšeli, *bikkjo*. A teď, pokud nechceš, abych tě uvázal do řetězů jako otrokyni putující na trh, tak ti doporučuju, abys sklapla a dělala, co ti říkám. Pojedeš se mnou do Miklagarðru a basta.“

Miklagarðru? To nemohl myslet vážně. Tak Vikingové říkali Istanbulu. Předtím mluvil o tom, že lodě budou brzy připraveny. Snad tyhle lidi nemohli vážně uvažovat o tom, že by podnikli cestu ze Švédska až do Turecka na vikinském langskipu, nebo snad ano? To by byla šílenost.

„Ale můj strýc –“

„Toho taky brzo najdeme, jestli tu někde je. Teď pojď se mnou do umývárny. Jsi děsně špinavá a chci, aby ses vykoupala a převlékla.“

HRAFN PĚNIL VZTEKY. CO TO V ANGLII VYCHOVÁVALI ZA ženy? Už za svůj život nějaké ty drzé a hašteřivé potkal, ale tuhle jenom tak žádná nepřekoná.

„Jak se jmenuješ?“ Uvědomil si, že má problém držet tempo s jeho dlouhým krokem a trochu zpomalil.

„Linnea. Linnea Bergerová.“

„Lin-é-a?“ Hrafn takové jméno nikdy neslyšel.

„Ano, víš, jako ty malé růžové kytičky, co rostou v lese? Musel si je vidět. Vypadají jako drobounké zvonečky. Jmenují se po tom slavném... ech, muži, Carlovi von Linné.“

„Po kom?“ Zavrtěl hlavou. Věděl, které květiny má na mysli, ale nikdy neslyšel, že by se jim tak říkalo. „A čí Bergerová?“ Znovu se zastavil a přešel ji pohledem od hlavy k patě. Byl na ni docela příjemný pohled, to musel uznat, i když byla špinavá a rozcuchaná. Deká jí spadla trochu níž a on si všiml svůdných křivek, které obepínala ta podivná tunika, co měla na sobě. Také měla oblečeno něco, co mu připomínalo pánské kalhoty. Možná se snažila předstírat, že je chlapec? Ale proč, to netušil.

„Co?“ Zamračila se na něj.

„Čí Linnea z Bergeru?“ Hrafn zdůraznil začátek svojí otázky. „Já jsem Hrafn Eskilsson z Eskilsnes, tedy syn Eskilův. Čí dcera jsi ty?“

„Aha.“ Ještě víc svraštila čelo. „No tak potom jsem Linnea Haakonsdóttir. A nejsem z místa, co se jmenuje Berger, Bergerová je část mého jména.“

„Tak proč jsi to neřekla? Proč jenom Bergerová?“ Podezřívavě si ji prohlížel. Něco s ní nebylo úplně v pořádku, ale nedokázal zjistit co.

„Tak se... tak v Anglii obvykle říkají naší rodině.“

Hrafn se na ni udiveně podíval. Sám nikdy v Anglii nebyl, ale znal lidi, co se tam vypravili, a byl si jistý, že o tak zvláštním zvyku by už slyšel. Zakroutil hlavou. Nemluvila pravdu, ale momentálně neměl čas ji k tomu přimět.

„Kolik ti je?“

„Dvacet dva let. Proč, kolik je tobě?“

„Mně? Viděl jsem čtyřicet dva zim.“ Netušil, proč jí vůbec odpovídá. Byla to od ní nemístná otázka. Znovu si ji prohlédl. Vypadala mnohem mladší než dvacet dva zim. Proč říkala let? Takhle nikdo svůj věk nepočítal. V každém případě z ní vyzařovala životní síla a mládí. No, vždycky může potenciálnímu kupci zalhat. Kdo by věřil otrokyni?

„Tamhle je čisté oblečení a mýdlo. Pospěš si. Mám ještě jiné věci na práci.“

Hrafn zavřel dveře umývárny – Linnea alespoň předpokládala, že tahle chýše je umývárna, protože kromě obrovské dřevěné kádě plné vody, doutnajícího ohniště a nějakých lavic podél zdí tu nic jiného nebylo – a se založenýma rukama se o ně opřel. Snažila se si nevšimat, jak se mu pod lehce opálenou kůží rýsují svaly, ale šlo to těžko, protože byly patrné i skrz jeho tuniku. Vypadal nebezpečně, působil hrozivě a nedůtklivě. Očividně byl velmi silný a odhodlaný a ona byla nesvá z toho, že se s ním ocitla sama v malé chýši.

Zatraceně! Byla v pěkné kaši.

Prerývaně dýchala a všechny svaly v těle měla napjaté, tělo bylo připravené k boji nebo k útěku. Ani jedna z těch možností ale nepřipadala v úvahu, jelikož ten muž blokoval jediný východ. Nikdy by se přes něj nedostala, a pokud by se o to pokusila, nejspíš by ho to ještě víc vytočilo. Vážně po ní chtěl, aby se vykoukala, zatímco on tam bude takhle stát? V žádném případě, přestože vzhledem ke štěnicím, které ji před chvílí trápily, působila voda nesmírně lákavě.

„Proč se musím koupat zrovna teď?“ zeptala se, aby získala čas, a pokoušela se mezitím přijít na to, jak z téhle situace vyváznout. Přišlo jí to ale na hlavu, určitě byly na pořadu dne důležitější věci, třeba zjistit, proč ji vůbec drží v zajetí. Anebo jestli dnes ráno zavolá Larsovi, aby si vyžádal výkupné nebo cokoliv jiného, co chce.

„Chci, abys vypadala slušně, až budeme odjíždět, a v tomhle stavu si na sebe nemůžeš vzít čisté šaty.“ S opovržením pohlédl na její oblečení, které bylo popravdě pokryté uschlým blátem a zaprášené. A co se jejích vlasů týče, neměla zrcátko, ale podle všeho ztratila svůj skřípec, takže jí teď zcuchané ležely na ramenou a padaly na záda. Nejspíš to ve skutečnosti připomínalo spíš ptačí hnízdo než nějaký účes. Navíc ležela na zemi, takže měla pravděpodobně ve vlasech i hlínu.

Soustředila se radši na to, co říkal, než na svůj vzhled. Možná že by ještě měla šanci se s ním nějak domluvit? „Ale já s tebou nikam jet nechci! Prostě mě vezmi zpátky ke strýčkovi, potom nic z tohohle nebude třeba.“ Rozmáchla se, aby ukázala na kád.

Hrafn obrátil oči v sloup. „Jsou všechny anglické ženy takhle zabedněné? Našel jsem tě, zajal a nárokoval si tě. Teď jsi mojí otrokyní. To znamená, že půjdeš tam, kam řeknu já, a budeš dělat, co ti poručím, nebo to pro tebe bude mít nepříjemné následky. Rozumíš?“

Otrokyně? A nepříjemné následky? Tohle se Linnee ani trochu nezamlouvalo. Co dělali Vikingové se vzpurnými otroky? Bičovali je nebo je tloukli jako otrokáři na americkém Jihu? Když se pečlivě prokousávala severskými ságami a folklórem, nikdy téhle otázce nevěnovala příliš pozornost, ale slyšela o otrocích, které zabili a pohřbili s jejich mrtvým pánem, takže jejich život očividně neměl valnou cenu. Ale oni žijí v jednadvacátém století a Hrafnovi nemohlo projít, aby ji tady dlouho držel nebo s ní takhle jednal. Ona není žádná otrokyně, otrokářství přece dávno zrušili. Ne, Lars už musí být strachy bez sebe a zburcuje policii široko daleko, aby ji začali hledat. Určitě ji brzo najdou.

Prozatím možná neuškodí, když se umyje. Pořád ji svrbělo celé tělo, jako by jí po kůži běhaly hmyzí nožičky. Fuj.

„Dobře. Teď můžeš jít.“ Pobídla ho, aby odešel, a snažila se přitom působit klidně. „Zvládnou se bez problému umýt sama. Pokud mi nevěříš, požádej některou z žen, aby mě pohlídala.“

Jeden koutek mu cukl do úsměvu. „Nechystal jsem se ti pomáhat, jestli máš na mysli tohle. Ale musím si ohlídat svůj majetek, nebo by se ti někdo jiný mohl pokusit... ehm, pomoci.“

Linnea po něm vrhla vražedný pohled, a jak s ní cloumal vztek, úplně zapoměla na svůj strach. „Tak tedy naposledy, já nejsem ničím... majetek! To jste se všichni zbláznili? Je rok 2017, nemůžeš jenom tak někoho sebrat a prohlásit, že ho vlastníš! Drž si mě jako rukojmí kvůli výkupnému, jestli je to nutné, ale já nejsem ničím otrokyně.“

„Jaký rok?“

„Dva tisíce sedmnáct.“ Vyslovila to pomalu, jako by mluvila s blbcem. „Doba, kdy jsou všichni svobodní, a nikdo nemá právo někoho zadržovat proti jeho vůli.“ Nezmínila ty zaostalejší země světa, kde opravdové otroctví nejspíš pořád existovalo.

Hrafn zavrtěl hlavou. „Takhle my roky nepočítáme. Musíš patřit k následovníkům tesařova syna. Josis se jmenuje? Ale

všichni víme, že existují jak svobodní lidé, tak otroci. Takový je prostě život, takže by sis na to měla rychle zvyknout.“

„Ježíš,“ opravila ho Linnea automaticky. Jak mohl neznat Ježíšovo jméno? Nebo zůstal stále ve své roli? Pořád používal vikinské slovo pro otroka, *þræll*, a jí z toho z nějakého důvodu běhal mráz po zádech. Zdál se být skálopevně přesvědčený o tom, že je tohle normální, ale komu se to pokoušel namluvit?

Založila ruce na prsou. „Dokud tady budeš, tak se koupat *nebudu*. Jestli ti dělají starost ostatní, jdi si stoupnout ven.“

Hrafn udělal pár kroků vpřed, až ji přitlačil zády ke kádi. Byl rychlý a hbitý, stalo se to v mžiku, ani neměla čas zareagovat. Pokusila se zaklonit a málem zahučela do kádě. „*Nerokkazuj* mi, slyšíš, a neodporuj! Uděláš, co ti říkám, nebo uvidíš. A teď se svlékni, umyj a převleč nebo to za tebe udělá někdo jiný. Několik Thurových mužů o tebe projevílo zájem. To by sis přála?“

Linnea se zprudka nadechla a anglicky se na něj utrhla: „*Hajzle!*“, ale on ani nehnul brvou, takže to zkusila švédsky. „*Jävla idiot!*“ Pořád žádná reakce, jenom povytáhl obočí. *Co se to sakra děje?* Ale neuhnul očima a pohled měl tak ledový, že z toho pochopila, že myslí vážně každé slovo. Cítila také, jak na ni tlačí hrudníkem. Takhle zblízka působil obrovsky a mužně. Přesně ten typ chlapa, o kterém Saře tvrdila, že o něj nestojí, a naprostý opak Daniela, o kterém si byla jistá, že by se takhle nikdy nechoval. Daniel by... no, nevěděla, co přesně by udělal, protože tady teď nebyl. Zato tenhle surovec ano, a to rozhodně nebyl žádný gentleman.

Jako by ji chtěl v jejím podezření utvrdit, v očích mu na okamžik vzplála touha a zvedl hrst jejích vlasů. Zdálo se, že obdivuje jejich zářivě zlatavou barvu. Potom se ale odtáhl a vlasy pustil. „Ty si taky nezapomeň umýt. A nepřežeň to s mýdlem, nebo ti moc zesvětlaří. Myslím, že grikklandským mužům se bude spíš líbit tvoje přirozená barva.“